

Dies de vi, fang i galetes

Ron Butlin
és l'autor d'«El so de la meua veu», que publica Raig Verd
ARXIU

EL SO DE LA MEUA VEU
Ron Butlin

Traducció:
Dolors Udina
Editorial: Raig Verd
(Barcelona, 2013)
Pàgines: 167
Preu: 16,95 euros

El catàleg de l'editorial Raig Verd es va nodrint de traduccions de bons llibres, descobriments interessants en temps de crisi. Ara toca aquesta novel·la editada el 1987, de Ron Butlin, un paio escocès, que viu a Edimburg, casat amb la també escriptora Regí Claire i compartint casa amb un gos que, de moment, no escriu. *El so de la meua veu*, quan va ser publicat, va cridar l'atenció de la crítica i el públic i va guanyar els premis Millepages i Lucioles. Merescuts.

El protagonista d'*El so de la meua veu* es diu Morris i té trenta anys. És un executiu d'alt nivell d'una empresa que fa galetes. Té èxit i està casat amb una dona pacient que l'estima, tenen dos fills i una casa amb jardí... Bàsicament, però, Morris se'ns presenta com un home trencat que ha après a amagar-se sota una màscara. La que creu que els altres volen d'ell. Res nou, d'acord. Però Morris és, a més i essencialment, una altra cosa: un alcohòlic. Extrem i depressiu, eloqüent i brillant, trist, miserable però també divertit. Morris necessita beure a totes hores i amb qualsevol excusa per, alhora, ser i no ser ell. Perquè el vaixell no acabi de ensorrar-se amb una tasca sisífica, cruel, cíclica, condemnada al fracàs, dia rere dia.

Generar expectatives

La figura del pare mort, com si fos una habitació al fons del passadís, obre el llibre i genera unes expectatives respecte del personatge i la seva impossibilitat de mostrar-se com és que resulten fascinants. Unes expectatives que queden una mica per sota de l'esperat perquè l'autor segueix només un dels camins oberts. De fet, això, els deutes amb la seva època —els anys vuitanta dels executius— i un final tancat en fals, són els únics retrets que li puc fer a un llibre brillant i valent, amb qualitat d'escriptura i d'estructura formal i poètica.

El so de la meua veu és de fet la història de l'home modern que carrega dues o tres vides —sòbries i borratxes— i es va quedant sense energia en una guerra identitària i hedonista sense sentit. Que cerca a l'alcohol i a l'ebrietat, en el fet d'enamorar-se tot el paradigma d'intensitat i eternitat. Amb la convicció que això pot salvar-te de tu mateix. Canviar el desig per la voluntat de desitjar. Mil versions de la mateixa pel·lícula. Morris ja sap els diàlegs, el principi i el final de la pel·li. I per portar la seva part d'actor principal ha de trobar ànims, alegria en un conyac, una copa de vi o de ginebra, o una història sexual encara que a tot ja li comença a trobar gust de fang. Fang a la boca, als pulmons, al cap, a la gola.

El que fa que aquest llibre sigui captivador i potent, atrevit i original, és com retrata l'al-

coholisme. Escrit sense afegir una moral i al mateix temps sense estalviar-nos detalls sòrdids. Agressiu amb un realisme impactant. Ho fa amb una tècnica talentosa, amb riscos que Butlin supera amb bona nota. Veient l'alcoholisme des dels ulls de l'alcohòlic i les relacions amb ell mateix i amb l'exterior (família, feina, companys...) Uns ulls que de vegades no entenen com reacciona aquest exterior i que funcionen com un mirall que retorna el dimoni cridaner, absurd, desesperat, sobreestimat, depressiu com una caricatura de l'ésser social i eficient que tots ens entestem a ser. Un bon rescat, doncs. Un llibre que no deixa indiferent, escrit amb la veu i el to adequats per a un territori tan perillós com el fang tou i pútrid de les nostres brutícies i heroïcitats quotidianes. *